

radikalt forum

NR 3- 2021

Cecilia Modig om abortbussar

Rapport från Italien

Emil Carlsson om Afghanistan

"Rysk demokrati är som en sårbar fågel. Den är svår att fånga och när man väl håller den i handen är den ännu svårare att hålla vid liv."

Vad är priset för rysk demokrati?

Carl Sträng, Chefredaktör

Den ryska demokratin blev inte långlivad. Egentligen kanske den aldrig fanns till att börja med. Politikern Andrej Kozyrev har jämfört rysk demokrati med en sårbar fågel. Den är svår att fånga och när man väl håller den i handen är den ännu svårare att hålla vid liv.

Ska man peka på en dödsdag för den kanske man kan peka på presidentvalet 1996 då omfattande valfusk ledde till att den sittande presidenten Boris Jeltsin besegrade utmanaren Gennadij Ziuganov. Det jobbiga i allt det här är att den djupt korrupta och antidemokratiska Boris Jeltsin var en, i rysk kontext, proeuropeisk liberal och att Gennadij Ziuganov var en extremt anti-europeisk stalinist.

Tre år senare chockade en alkoholiserad Boris Jeltsin världen genom att dagen innan det nya millenniet berätta att han ska avgå med det kanske deppigaste politiska talet någonsin.

Jag vill be om er förlåtelse för att många av våra gemensamma drömmar inte blev uppfyllda. För att det vi trodde skulle vara enkelt visade sig vara smärtsamt svårt. Jag ber om förlåtelse för att jag inte har uppfyllt önsningarna hos de som trodde att vi i ett slag, i ett steg kunde hoppa från det gråa stelnade totalitära förflutna till en ljus rik civiliserad framtid. Jag trodde själv på detta. Vi kunde inte göra det med ett steg. Det visade sig att jag var för naiv. [...] Jag har personligen känt smärtan som var och en av er har känt.

I slutet av talet meddelar Jeltsin att han lämnar över sina arbetsuppgifter till en ny generation ledare med Vladimir Putin i spetsen. Tjugotvå år senare (om mindre än två veckor från idag) är Boris Jeltsin död och Putin möter Ziuganov i ännu ett val. Något större generationsskifte blev

det inte. Boris Jeltsins koalition av liberala, konservativa och proeuropeiska partier splittrades. En del slöt upp bakom Putin och styr landet än idag. Vissa andra, däribland det socialliberala partiet Yabloko, som var mindre lojala blev borttvingade från den politiska scenen. För vissa, som Boris Nemtsov, gick det så långt att de dog under mystiska omständigheter.

Vid en första anblick kan det verka som att Putin och hans parti "Enade Ryssland" har genomgått samma politiska förändring som Viktor Orban, från rätt hårda högerliberaler till auktoritära ultranationalister, men det hela är mer komplicerat än så.

På senare tid har Enade Ryssland förlorat ett antal lokalval. Deras kanske mest berömda förlust var i den fattiga östliga regionen Khabarovsk där det ultranationalistiska partiet LDPR med lokalpolitikern Sergej Furgal i spetsen har vunnit en rad jordskredssegrar och nästan uttraderat Enade Ryssland. Det här hände till stor del på grund av LDPRs ekonomiska vänsterpolitik och deras landsbygdspopulism, något som vi kan se genom deras samarbeten med det ryska kommunistpartiet KPRF, som för övrigt fortfarande leds av Gennadij Ziuganov. Det ska sägas att de här partierna då och då uttalar sig kritiskt mot Putins liberala etablissemang och de har inte helt fel – mätningar visar att anhängare till Enade Ryssland är mer liberala än den ryska genomsnittsväljaren.

Men ändå – oppositionspartier vinner val! Putin blev så skrämmd av guvernör Sergej Furgals popularitet att han burade in honom och skickade en ny guvernör till Khabarovsk från Moskva. Synd att de råkar vara antiliberala men det är väl ändå bra att det finns en levande opposition? Nja. De partierna som har överlevt sedan Boris

Jeltsin höll det där talet vid millennieskiftet är de partierna Putin har låtit överleva. Det finns idag fyra huvudsakliga partier i Ryssland. Utöver Enade Ryssland så är det "Ett rättvist Ryssland – För sanningen", ett på pappret socialdemokratiskt parti som ingår i Putins koalition "Helryska folkfronten" och som är helt lojalt till honom.

Sedan är det LDPR (Ryska liberaldemokratiska partiet) och KPRF (Ryska federationens kommunistparti). Det är omdiskuterat hur oppositionella dessa partier är – vanligtvis betraktas dem som mild opposition som i gengäld för att de inte kritiserar Putin tillåts ställa upp i val. Deras funktion tros vara att vara så galna att Putin verkar rimlig i jämförelse. Ziuganov är nu, 25 år efter att han blev bestulen på presidentposten, mer intresserad av att gå i hyllningsparader för Stalin än av att styra landet. LDPR är om möjligt ännu galnare. De vill annektera oerhört många länder och återinföra posten som tsar. Antagligen vill de ha deras karismatiska frontman Zhirinovskij som tsar, en man som har varit partiledare i trettio år och som först blev populär för att han lovade gratis vodka åt folket.

Det lämnar oss med en sista oppositionsfigur – ledaren för den inofficiella oppositionen, Alexej Navalnyj. Jag tror inte att jag behöver introducera honom för er mer än att han är en, i rysk kontext, liberal politiker som Putin förra

året utsatte för ett mordförsök och som just nu sitter fängslad i Ryssland. Navalnyj betraktas ofta i västlig media som en rysk ultranationalist, men det är värt att komma ihåg att han är mindre nationalistisk och mer liberal än Putin vars parti redan verkar vara mer liberala än den officiella oppositionen. Navalnyj har dock, trots sin ideologi, uppmuntrat sina anhängare att taktikrösta på LDPR och KPRF. Hans medarbetare har uttalat sig om att de partierna är Putinlojala i toppen men ofta mer demokratiska längre ner i leden.

Att Rysslands liberaler är beredda att rösta på kommunister och högerextremister handlar om att de har förstått något om sitt lands politik som många europeiska liberaler har vägrat att inse. Att även om det sannolikt finns många ryssar som vill ha en fungerande demokrati så är det tveksamt om det går att trola fram en majoritet för samarbeten med väst och helt säkert att det inte går att bygga en majoritet för liberala hjärtefrågor som HBTQ-rättigheter.

För att det ryska folket nästa gång de fångar den ska kunna hålla liv i sin ömtåliga fågel så kommer de att behöva hjälp från den Putin-tolererade parlamentariska oppositionen. Dessutom kommer vi liberaler att behöva acceptera att liberalismen och anti-nationalismen sannolikt är något vi får ge upp på för att få något som kan kallas demokrati i Ryssland.

det är dags för nya abortbussar

Cecilia Modig, skribent

I ett totalt mörklagt auditorium i medborgarhuset berättar Ingrid, en ung kvinna om hur hon, för bara ett par månader sedan, åkt till Polen helt ensam för att kunna genomgå en säker abort. Året var 1964 och i Sverige var det olagligt att göra abort.

En tid senare kunde man läsa i Aftonbladet att “efter gårdagens husrazzia hos redaktör Hans Nestius är polisen på jakt efter två kvinnor som genom hans förmedling fått abort i Polen”. I Polen var det lagligt att göra abort och chefredaktören för Liberal ungdom, Hans Nestius, erbjöd unga kvinnor kontakt med läkare i Polen samt resa dit för en liten summa pengar. I dagsläget är det tvärtom olagligt att göra abort i Polen, medan Sverige är ett av de länder med den mest progressiva aborträtten. När nu den polska regimen berövar kvinnorna rätten på rätten att bestämma över sin egna kropp, är det då inte dags att återgälda den möjlighet som polska läkare gav 60-talets kvinnor?

Än värre är det i Texas där man nu inte bara förbjuder aborter från den sjätte veckan (innan många kvinnor ens vet om att de är gravida), dessutom blir det olagligt att hjälpa någon att skaffa en abort. Resultatet blir tunga böter för alla inblandade. Vem som helst får rapportera in dessa “brott” i vad som har kallats en angiverilag.

Genom att förbjuda aborter berövar man inte bara kvinnan rätten till sin egna kropp, utan man gör det även enklare för henne att mista livet. Ett abortförbud leder nämligen inte till att kvinnor slutar göra aborter, istället ökar man den medicinska risken då de vänder sig till oreglerade vägnar. Statistik från Världshälsoorganisationsfonden, WHO visar att det genomförs drygt 21 miljoner aborter varje år, och av dessa

är hälften osäkra. Konsekvensen av de osäkra aborterna är blödningar, blodförgiftningar, livmoderperforering, förlamning, etc. Samt en dödssiffra på minst 22 000 kvinnor per år.

1975 inträdde den abortlagsstiftning som Sverige än idag tillämpar. Den ger inte bara svenska medborgare rätt till abort, utan till alla kvinnor som befinner sig i landet. Sverige har varit duktiga på många håll i abortfrågan genom att till exempelvis ge asyl till Maria Teresa Rivera, en kvinna från El Salvador, som dömdes, och fängslades för mord efter ett missfall i sin graviditet.

Att aborträtten skulle vara hotad hos oss kan kännas osannolikt, men hoten är närmare än vad man kan tro. År efter år ser man Kristdemokrater och Sverigedemokrater som “subtillt” försöker inskränka på aborträtten genom att göra det svårare för kvinnor att genomföra aborter.

I grannlandet Norge beslutade man att inte allt för länge sen inskränka aborträtten. Det var Kristelig Folkeparti som hade varit stödparti åt Erna Solbergs minoritetsregering som krävde denna ändring. Beslutet innebär att man inte längre kan välja att abortera bort ett foster när man väntar flera, utan istället är man tvungen att gå till en abortnämnd innan.

Då aborträtten är hotad både internationellt och på hemmaplan, är det viktigt att EU gör vad man kan för att se till att alla medlemsländer har en acceptabel syn på abort. I dagsläget har medlemsländer som Malta, Polen och Ungern lagar som förhindrar kvinnor från att genomföra abort, och ett antal fler länder har något som kallas som “samvetsfrihet” som innebär att sjukvårdspersonal kan vägra att delta i eller

utföra abort. För att säkerställa att alla EU:s medborgare har sina rättigheter i behåll, bör den Europeiska Unionen ta i med hårdhandskarna när det kommer till länder som bryter mot aborträttigheter.

Som påpekat leder inte ett abortförbud till att kvinnor slutar göra abort, utan istället utsätter de sig för större risker som kan vara livshotande. Förd politik hotar kvinnors liv inte bara i ultra-konservativa Texas utan även i vårt eget grannland. Därför bör varken vi eller EU dalta med länder som envisas med att ta ifrån kvinnan sina rättigheter. Den frihetskampen som nu väntar i Texas är en av de viktigaste vi har att utkämpa i västvärlden.

AFTONBLADET

DÄRFÖR HJÄLPTE

JAG DEM FÅ ABORT I POLEN

SEX

VEM

mördade
Kathleen

Allt det där vi måste prata om igen

Marcus Willershausen,
distriksordförande

Timbros valmanifest presenterades i september under parollen "partiet du vill ha men inte kan få". Valmanifestet innehåller 68 reformer för ett friare Sverige och påminner om något livsviktigt för borgerligheten: vi måste prata om reformer igen.

Det är nu mindre än ett år kvar till valet och borgerligheten har kört fast. Fokuset hamnar alltför ofta på spelteori, springa efter det som är snabbt och enkelt eller att fokusera på vad man är emot. Istället för att prata om de stora reformerna fastnar borgerligheten i bråk med Socialdemokraterna om fastighetsskatt och skatt på investeringssparkonton - debatter som mynnar ut i att försvara status quo istället för att ta strid för förändring. Borgerligheten säger nej till Socialdemokraterna istället för ja till sin egen politik.

Moderaterna bygger sin image på att vara ett alternativ till Stefan Löfvens regering i duglighet, men inte på ett vitt skild politik. I själva verket ligger Moderaterna och Socialdemokraterna väldigt nära varandra bland de mest diskuterade frågorna som migration och lag och ordning, och borde egentligen kunna enas över blockgränsen i flera frågor. Varför det inte blivit så får andra recensera, men det är tydligt att en liknande konflikt som fanns under Alliansåren i arbetslinjen mot Mona Sahlin's rödgröna koalition helt enkelt inte finns idag.

De andra partierna i den sargade Alliansen är inte mycket bättre. Liberalerna har gjort ett försök i Förortslyftet som går ut på att det inte ska finnas några utsatta områden 2030, med en ambitiös integrationspolitik, men som än så länge inte gjort ett större avtryck i debatten. Centerpartiet som 2019 tillsammans

med Liberalerna var nöjda över Januariavtalet och de många liberala reformer som skulle genomföras tvingas två år senare att ägna all energi åt att svara på hur man vill eller inte vill samarbeta med Vänsterpartiet. Januariavtalet var med andra ord en bra konstruktion på pappret men har inte mynnat ut i den reformagenda man såg framför sig. Kristdemokraterna har precis som Moderaterna ägnat mycket kraft under mandatperioden åt att vara alternativet för alla som röstar höger och inte gillar varken invandring eller Stefan Löfven. KD har blivit partiet för kulturkrigarna till höger. Rent sakpolitiskt ligger trumfkortet i ett förstatligande av sjukvården, ett förslag som säkerligen kommer dra väljare 2022, men som är långt ifrån någon större reformagenda.

Annat var det 2006. Historieskrivningen är nästintill mytomspunnen. Alliansen fick egen majoritet och Reinfeldt och Borg rev av en reformagenda som vi sedan dess inte varit i närheten av. Jobbskatteavdragen som ersatte bidragslinjen, kunskapsskolan som ersatte flumskolan och avregleringar som gjorde Sverige lite friare och lite bättre.

Reformivern stannade av inför valet 2014 och det var inte Socialdemokraterna som vann valet, det var Alliansen som förlorade det. Det politiska projektet hade blivit för trött. Reinfeldt och Borg tackade för sig och Löfven tog över. Alliansen splittrades. Valet 2018 kom och Alliansen knäcktes till slut. Sju år senare har Löfven knappt hunnit avgå innan historieskrivningen hunnit sätta sig om hans tid, där det varit mer fokus på att överleva med makten i sin hand än att genomföra stora socialdemokratiska reformer. Det är symptomatiskt att den största reformen som kunde ge

nomförts av Stefan Löfven under hans tid som statsminister, förslaget om fri hyressättning i nyproduktion, istället blev det som ledde till hans fall.

Jag avundas den generation i Alliansen som hade ett större politiskt projekt att göra verklighet av. De som inte behövde bry sig om regeringsfrågan. Där fokuset låg på politiska reformer som gjorde Sverige mer liberalt. Timbros valmanifest sätter ord på allt det där borgerligheten borde prata mer om. Med ny energi kan borgerligheten driva igenom nya reformer under 2020-talet för att göra Sverige mer liberalt. För vi är väl mer än att vi inte är Socialdemokraterna?

rapport från Europa

Cecilia och Carl

RF:s Carl Sträng och Cecilia Modig åkte förra veckan till det italienska liberala partiet Italia Vivas sommarutbildning i norra Italien. Här är Carls reflektioner efter utbildningen.

När jag klev in i en sal där liberaler från hälften av EUs medlemsstater var representerade så hade jag sovit två timmar natten innan. Jag hade inte ätit något den dagen utöver två rutor choklar, jag hade ont i tänderna och jag var allmänt tjurig. Ändå kände jag snart ett lugn. Allt jag saknar politiskt i Sverige visar det sig att jag har i Europa.

Liberalerna i Sverige har som bekant bara två procent. Och de två procenten är nog tyvärr inte särskilt liberala. Men i Europa är liberaler rekordstarka. Den liberala RE-gruppen har nästan hundra europaparlamentariker och sju regeringschefer. Det finns fler liberala regeringschefer än socialdemokratiska. Visserligen så är dessa sju rätt olika politiskt. Att den mittenorienterade liberala partifamiljen är bred är det ingen fråga om. Det var precis det jag mötte i Ponte di Legno. Pragmatisk proeuropeisk reformism. En kille från rumänska högerliberala USR var positiv till hyresregleringar. I nederländska D66 kallade man tydligen sig själva Keynesianer. Representanterna från irländska Fianna Fail klagade på nyliberaler i största allmänhet, en löjligt fransk man från MoDem identifierade sig själv och sitt parti som ekonomiskt mitten-vänster. Den kanske största liberala rockstjärnan av de alla, Guy Verhofstadt pratade om att den Europeiska välfärdsstaten måste utgöra ett alternativ till amerikansk kapitalism. Det var alltså inga ideologiska fanatiker jag stötte på i Ponte di Legno, utan nedtonade pragmatiker

På väggen bakom scenen satt det bilder på olika personer. Men det var inte liberala politiska tänkare som John Locke, John Stuart Mill eller John Rawls, utan poeter och tänkare som Emily Dickinson, T. S. Elliot och Niccolò Machiavelli. Idén som jag förstod den var att vi inte var där

för att representera liberalismen utan för att diskutera och möta olika perspektiv fördomsfritt.

Det var ofta uttryck som *I nostri valori comuni*, våra gemensamma värderingar, dök upp. Med tanke på spretigheten i de politiska åsikterna där kan det ha blivit svårt för den som fick i uppgift att förklara vilka dessa valori är. Det var få frågor där det fanns en självklar gemensam åsikt. Kanske var det mest motståndet till ytterhögern som enade oss. Men när frågan om europeiskt försvar kom upp så märkte jag något. Jag tyckte att det var härligt att i stort sett alla var för ett gemensamt europeiskt försvar. Men nästan ingen annan tycktes uppskatta det lika mycket som jag. Varför? Jo, för att det knappast var ett politiskt ställningstagande utan en självklar konsekvens av den europeiska identiteten som alla delade. Det var bara jag från antieuropeiska Sverige som ens tyckte att det här var märkvärdigt.

Att man vill ha ett Europas förenta stater var det kanske mest radikala ställningstagandet jag hörde på hela besöket och ändå tycktes ingen se det som ideologiskt. Det skulle jag vilja ha hit till Sverige. Politiker som i grunden är pragmatiska och intellektuellt nyfikna samt har ett brinnande förakt mot populism och en enorm kärlek till Europa. Tänk om även vi kunde sluta tjata om fördummande ideologiska symbolfrågor och gemensamt söka europeiska demokratiska reformer.

vem är Nyamko Sabuni?

Mattei Marina, skribent

Nyamko Sabuni tillträdde som partiledare för Liberalerna den 28 juni 2019, för mer än två år sedan. Hon må av sympatisörer fortfarande utmålats som nytillträdd och ej varm i kläderna men faktum är att flera partiledare avgått och tillträtt sedan dess.

Ja, Nooshi Dadgostar (V) har till och med orsakat regeringskris som tvingade statsminister Stefan Löfvén (S) att avgå. Frågan som bör lyftas blir därmed: vad har Sabuni åstadkommit? Mer än man kan tro faktiskt.

För att bättre förstå hur hon blivit partiledare och själva sammanhanget bör en kort bakgrundspresentation av Nyamko Sabuni skrivas.

Nyamko Ana Sabuni föddes den 31 mars 1969 i Bujumbura, Burundi. Som tolvåring invandrade hon till Sverige och växte upp i Kungsängen utanför Stockholm. Efter att ha gått ut gymnasiet 1989 studerade hon (30hp) migrationspolitik och (30hp) juridik vid Mälardalens högskola respektive Uppsala Universitet, således erhöll Nyamko ingen formell akademisk examen. 2002 valdes Nyamko Sabuni in i riksdagen och tog därmed tjänstledigt från kommunikationsbyrån Geelmuyden Kiese. Hon hade valts in i Folkpartiets partistyrelse föregående år.

I riksdagen argumenterade Sabuni för slöjförbud och religiösa friskolor men förlorade sin riksdagsplats efter valet 2006. Kort därefter blev hon dock integration- och jämställdhetsminister i regeringen Reinfeldt. Efter att återigen ha blivit invald i riksdagen 2010 blev hon även biträdande utbildningsminister men avgick 2013 och rekryterades som hållbarhetschef på teknikföretaget ÅF senare samma år. 2019 meddelade hon sin kandidatur som efterträdare för Jan Björklund och blev vald, trots stor motvilja inom

partiet, till partiledare för Liberalerna.

Vilka är då Nyamkos bedrifter som partiledare? Bland annat har hon lyckats sänka Liberalernas väljarstöd till det sämsta någonsin i en SCB-mätning, 2,5%. Hon har ett lågt förtroende hos väljarna och har konstant legat under 10% i dessa mätningar. I början av 2021 lyckades hon, som stark kritiker till Januariavtalet, få partiet att efter nästa val verka för en borgerlig regering med Ulf Kristersson som statsminister vilket innebär ett ofrivilligt samarbete med Sverigedemokraterna. Det senaste som hon har åstadkommit är att dödförklara Januariavtalet i och med misstroendeomröstningen mot Stefan Löfvén.

Trots att Nyamko Sabuni gång på gång försökt komma med olika utspel för att locka väljare från högerpartierna verkar denna strategi inte ha gett henne någon utdelning, hittills. Efter att ha blivit anklagad för lobbyistverksamhet angående elektrifieringsförslaget av trafiken dök hennes förtroende. Det verkar som att väljarna inte kommer ändra sig. Utöver hennes utmålade lobbyistiska profil är mitt intryck av henne att hon även verkar vara osympatisk. En kall person som endast bryr sig om pengar och har inget underifrånperspektiv. Inte minst eftersom hon i debatterna endast verkar bry sig om framgångsrika företagare, vd:ar och andra finanspampar. Innan hon tillträdde hade Sabuni en årlön på över 2,5 miljoner kronor. Det är inte rätt, rent moraliskt, att en partiledare ska ha tjänat så mycket pengar, inte minst eftersom risken att bli verklighetsfrånvärd (något som hon verkar vara om man ser till opinionsmätningarna) är påtaglig.

Utöver detta har hon argumenterat för skattesänkningar för de rikaste och för storföretag, något som i sig kan vara bra, men som

inte går hem hos väljarna. I syfte att desperat locka till sig väljare från Moderaterna och Kristdemokraterna har hon argumenterat för kraftigt minskad invandring, och samarbete med Sverigedemokraterna. Sådana populistförslag hör inte hemma i ett liberalt parti.

Hon har kommit så pass långt i samhället att hon har svårt att relatera till de som inte kommit lika långt. Det här kan bara straffa sig för populisterna Nyamko Sabuni.

vad hände egentligen i Afghanistan?

Emil Carlsson, skribent

“Inom loppet av bara en vecka har Afghanska trupper, i hårda stridigheter mot Talibanerna, förlorat 14 provinshuvudstäder. Detta betyder att Talibanerna nu kontrollerar 14 av 34 provinser och i stort sett alla områden där emellan. Enligt DN är detta så mycket som två tredjedelar av hela landet. Två tredjedelar av ett land med så mycket som 20 miljoner invånare, där ytterst få vill tillbaka till talibanernas terrorvälde och nu tvingas på flykt. Senaste veckorna har bland annat USA, Kanada, Sverige och Storbritannien dragit tillbaka sina trupper i vad som tidigare var ISAF (Internationella militära insatsstyrkorna). Sedan dess, på bara några veckor, har säkerhetsläget i Afghanistan eskalerats och Talibanernas framfart verkar näst intill omöjlig att hejda. Runtom i världen är det många som frågar sig: Vad kommer hända med Afghanistan?” Så skrev jag för 4 veckor sedan. Nu har hela Afghanistan fallit i Talibanernas händer och allt hopp verkar förlorat. Men vad är det egentligen som har skett?

För att förstå vad det är som händer i Afghanistan måste vi backa bandet till 1990-talet. Då utspelade sig ett inbördeskrig i Afghanistan mellan Talibanerna och dess allierade mot den afghanska regeringen och dess trupper. Detta krig slutade med att talibanerna segrade och mellan åren 1996-2001 var det talibanerna som styrde landet i vad de kallade “Islamska emiratet Afghanistan”. Efter 11-september attackerarna beslutade sig USA för att starta en militär operation i regionen med syfte att stabilisera Afghanistan och tvinga bort talibanerna. Under namnet Operation Enduring Freedom inleddes insatsen den 7 oktober 2001. Operationen var en stor framgång och redan i december samma år ansåg det amerikanska försvaret att talibanerna i huvudsak var besegrade. Ett beslut fattades dock om att behålla trupper i landet med syfte att stabilisera regionen. Med hjälp av FN bildades

istället ISAF (International Security Assistance Force). ISAF var en multinationell styrka med uppgift att säkerställa stabilitet i regionen genom att bland annat säkra taktiska områden runt Kabul, utbilda afghanska soldater, återuppbygga infrastruktur och även se till att en afghanska regering tillsattes (med hjälp utav FN).

Tanken var att insatsen skulle pågå tills dess att stabilitet var uppnådd. Detta råder det tyvärr delade meningar om. USA undertecknade i februari ett avtal med talibanerna där de gick med på att dra tillbaka sina trupper inom 14 månader i utbyte mot att Talibanerna inte ska genomföra angrepp mot Kabulregimen eller civila och inte tillåta terrorgrupper att använda taliban-kontrollerade områden som bas för attacker mot Västvärlden. Den afghanska regeringen hade inte deltagit i förhandlingarna och president Ashraf Ghani meddelade att överenskommelsen riskerade att ytterligare underminera den redan svaga regeringens ställning, något som den också gjorde. När beslutet verkställdes i juli 2021 och USA drog sig ur landet gick Talibanerna till offensiv snabbare än väntat och nu 1 månad senare hade de tagit kontroll över 65% av landet och flera tunga provinshuvudstäder och gränsövergångar hade fallit. Detta underminerade den Afghanska regimen ytterligare då både gränsövergångar och storstäder var en stor inkomstkälla. Attackerna var väntade men få trodde att det skulle ske så fort som det faktiskt gjorde och nu endast 3 månader senare har Kabul och med det hela Afghanistan gått förlorat till Talibanerna.

Kabul var ett bevis på allt det som den afghanska regimen försökt bygga upp i allt vad det gäller välfärd och infrastruktur. När detta nu försvinner betyder det också att miljontals kvinnor kommer tvingas att återgå till att leva i förtryck. Talibanrörelsen utövar en ultrakonser-

vativ kvinnosyn och tillämpar en strikt tolkning av religiös lag (sharia). Bland annat anses kvinnor vara förpliktigade att gå klädda i burka och förbjuds även att arbeta och gå i skolan efter åtta års ålder. Att framföra fordon eller åka taxi utan en manlig förmyndare är strikt förbjudet.

Vad som händer i framtiden är ovisst, men det ser mörkt ut. Det finns röster som menar att Talibanerna moderniserats, att förtrycket inte

alls är lika omfattande som tidigare. Men detta är förmodligen bara en ridå. Att Talibanerna nu styr Afghanistan betyder förmodligen en återgång till det tyranniska styret som rådde under slutet av 90-talet. Det skulle betyda att 20 års utveckling och demokratifrämjande går förlorat och det skulle betyda att människor, framförallt kvinnor, skulle tvingas leva under förtryck återigen.

korta hälsningar

På sistone har jag pratat med två politiska figurer som jag tyvärr inte har fått ner en intervju från. Jag vill dock framföra tips från dessa till RF:s kära läsare.

Per Gudmundson, skribent i Bulletin och tidigare sekreterare åt Ebba Busch hälsar att alla parti/ungdomsförbundstidningar är på väg att dö. Dessutom vill han understryka något han lärde sig av den framstående forskaren Jordan Peterson, nämligen att människor tenderar att bli mer liberala om det inte finns några större smittsamma sjukdomar. Han menar därmed att liberaler borde bota alla smittsamma sjukdomar för att göra världen till en folkpartistisk enpartistat.

Matteo Renzi, Italiens premiärminister mellan 2014 och 2017 samt partiledare för Italia Viva vill tipsa om artikelserien EuPorn – Il lato sexy dell'Europa av Paola Peduzzi. Jag och Cecilia har träffat Paola och kan intyga på att hon är trevlig. Matteo Renzi vill understryka att det inte rör sig om youporn trots att uttalet är detsamma (något han tycker är genialiskt). För den intresserade kan serien läsas i tidningen Il Foglio.

Carl Sträng, chefredaktör

De lyckliga människornas ballad

Carl Sträng, chefredaktör

Gerard Lenormans klassiska låt La Ballade des Gens Heureux är en otroligt fånig låt. Han sjunger om att han är lycklig på en massa olika sätt. Mestadels så repeterar han bara att han sjunger de lyckliga människornas ballad. Jag gillar dock något med textraderna "Journalist: för din förstasida så kan du skriva allt vad du vill. Jag erbjuder dig en formidabel rubrik: de lyckliga människornas ballad."

Låten känns lite extra fånig för mig i och med att jag har diskuterat med mig själv om huruvida lycka är ett legitimt mål eller inte. Är inte lyckan intimt och oundvikligt kopplad till lidande på ett sådant sätt att det blir fånigt att tro att man kan ersätta allt lidande med lycka? Kanske. Jag började i somras läsa en bok av Johan Norberg om just detta men jag lästa aldrig långt nog för att komma fram till något.

Jag undrar om det kanske är så att alla tankar är så deppiga för att den enda gången då man faktiskt är mottaglig för filosofiska argument och beredd att själv formulera argument är när man själv är deppig. Just nu är iallafall mitt intresse för filosofi rätt lågt i jämförelse med mitt intresse för La Ballade des Gens Heureux.

luf

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET
STORSTOCKHOLM**